

Musikaliskt Aftonbladet den 3.2.65 mästerskap

Varmt och hjärtligt välkommen blev Duke Ellington när han kom till Sverige. En kyss på kind fick han av Gun Larsson från Malmö.

En märkelig och makalös institution, denna Ellington-orkester!

Jo, det är riktigt — det har sagts förut. Det har sagts varje år under 60-talet — och jag hoppas det blir tillfälle att säga det många gånger till.

För det är ju faktiskt så att det behövs minst ett Ellington-besök pr år.

Det är direkt nödvändigt för att vi allesammans, både musiksribben och andra lyssnare, ska få en rejäl påminnelse om, vad som är musikaliskt mästerskap och vad som är vanligt hantverk. Det är nämligen alltid nyttigt att justera sina måttstockar; de misshandlas så ofta av oväsentligheter.

Dukes Stockholms-konserter innebär två utsålda hus; förstas, vill man tillägga, det vore liksom inte riktigt rättvist annars.

Och om det som bjöds var gammalt och vant, så kändes det som vanligt ändå nästan nytt, trots några trötta offergester på showaltaret. Duke själv är fortfarande den magnifikaste personlighet som beträtt en jazzestråd; de sturiga gentlemännen i orkestern må ha sina divalater, men när det kommer till kritan, dvs musiken, ja, då är det inte mycket att tillägga.

Den här gången fanns nämligen både trumslagaren Sam Woodyard och tenoristen Paul Gonsalves på plats — och i vaket tillstånd. När de turnétrötta herrarna i Ellington-bandet är på alerten finns det anledning att spanna fast säkerhetsbältena!

Programmets första hälft presenterade några mera sällan hörda El-

lington-verk, främst då det mästerliga montaget av två temata ur sviten Black, Brown & Beige, nämligen "Work song" och "Spiritual". Den ellingtonska saxsektionens sound är för våra öron något av det finaste jazzen kan bjuda.

Efter paus lanserades solisterna flitigare; alla de gamla fina märkena. Nykomlingarna John Lamb, bas och Dukes 45-årige son Mercer, femte trumpetare, höll sig dock i skymundan.

HANS FRIDLUND